KAB-I KAVSEYN

MÜZAKERELİ DERS NOTLARI-7

www.nurdersi.com
2019

İnsan Allah'ın cc sırrı. Allah'da insanın sırrı. Sırrının sırrı, iki sırrın mülaki olduğu andır. Bu olduğu an; Kab-ı Kavseynin oluyor.

Sual: Sır, iki kişi arasında olur. Üçüncü biri olmaması lazım?
Elcevap: İki kişi yok ki üçüncü olsun. Kab-ı Kavseynde Sen-Ben yok ki. Bendeki O ile Ondaki ben'in birbiri üzerine düştüğü andır. Peygamberimizde cismen ve ruhen olmuş. Ümmetinde ise kalben ve ruhen, bedenen değil.

Sual: Mülaki ne demek?
Elcevap: Sen ne anlıyorsun? Mesela bu kimisine tufanda olmuştu, kimisine balığın içinde olmuş.

Sual: Diğer peygamberlerin mi'raçlarıyla farkı nedir?
Elcevap: Allah Resulünde asm cismen ve ruhen. Diğer peygamberlerde kalben ve ruhen olmuş. Allah Resulünde de zaten bir defa cismen ve ruhen olmuş. Şualar 92 de: *"…Mi'rac-ı Ekber-i Muhammed (Aleyhissalâtü Vesselam) da söylenen sözlerdir."* deniliyor. Mi'rac-ı ekber denilebilmesi için, mi'rac-ı asgar da olması lazım. Kalben ve ruhen herkese has. Cismen ve ruhen sadece Resulullah'a has. Cismen olduğunu nasıl anlarız diye soruyorlar. Kur'an'da "*abdina*" deniliyor. Abd olabilmesi için mahluk- Hâlık olması lazım, berzah olmaması lazım. "*Abdina*" tabiri bedeni gösteriyor.

- *Cennette* → *ben ve Rabbim arasındaki,*
- *Kab-ı Kavseynde ise* → *Rabbim ile Rabb-ül alemin arasındaki mülaki.*

Biliyorsunuz, Kab-ı Kavseyn Cennetten üstündür. Kab-ı Kavseynde Rabb-ül alemin sıfatıyla muhatab-ı İlahî olur. Kab-ı Kavseynde Rabbim ile Rabb-ül aleminin mülakisi var. Ben yok orda.

Sual: Rabbim benim için sır olmaktan çıkacak mı?
Elcevap: Rabbin sır olmaktan hiçbir zaman çıkmaz. Rabb-ül aleminde zaten öyle bir şey yok. Hep Rabbinle muhatab olacaksın.

Sual: Rabbim Rabb-ül aleminle nasıl muhatab olacak? Bu noktadan Kab-ı Kavseyn benimle alakası yok gibi. Rabbim ile Rabb-ül alemin arasında olan bir şey.
Elcevap: Cennete girdin → ben ve Rabbim. Cennette herkes Rabbini görecek, Rabb-ül alemini görmeyecek. Fakat İsa as'ın şöyle bir ayeti var: "*Verilene verilecektir. İsteyene verilecektir.*" Allah Resulünün bu sünneti sırf dünyaya has değil. Mesela adam cenneti istiyor. Hem dünyam olsun, hem cennetim olsun diyor. Onlar cennete gidecek inşallah ve cennette Rabbini görecek. Fakat öyle bir insan var ki burada yaşıyor ama orası için yaşıyor. Cennete giden ne ister? Ne biliyorsa. Huri isteyecek, bir anda her yerde olmak isteyecek. Bir başkası da cennet için "*isteyene ver onu*" diyor. Madem isteyene verilecektir, kim o isteyenler? O bahtiyar insanlar kim? Verilene verilecektir. Yani burada kime verilmiş ise o isteme hakkına sahip oluyor. O bahtiyar insanlar tek-tüktür. İlk önce ben ile Rabbi ola ola, Rabbi ile yani bendeki O ile cennetten daha üstte olan Arş'a, Levh-i Mahfuz'a, Arş-ı Azama, Kab-ı Kavseyne cennette iken uruç edecek ve Rabb-ül Alemin ile mülaki olacak. Bu istisnadır, genel bir yol değildir.

Şimdi okuyacağım metinde düşünme yöntemini öğretiyor. Karşı tarafı anlamak için düşünce yöntemi, usul. Bu yöntem psikolojide kullanılır, ticarette, ailede kullanılır, maneviyatta kullanılır. "*Bana niye böyle davranıyor, bana niye böyle dedi*" vs. Bu gibi şeyleri bu yöntemle çözersin.

Mektubat 98: "Onun için çarşı içinde bir bedevî ile niza eden o zatı düşündüğü vakit; Refref'e binip, Cebrail'i arkada bırakıp, Kab-ı Kavseyn'e koşup giden Zat-ı Nuranîsine, hayal gözünü kaldırıp bakmak lazım gelir. Yoksa ya hürmetsizlik edecek veya nefs-i emmaresi inanmayacak."

Allah Resulü Mi'raca gitmiş, alem-i gaybı alem-i şehadete taşıdı. Bu zat çarşı içinde ticaret yapıyor. Rabb-ül Alemine mülaki olmuş ama ticaret de yapıyor, zırh giyiyor, hendek kazıyor, tuvalete de gidiyor, üşüyor, acıkıyor, dua ediyor, sıkıldığı zaman çözüme gidiyor mesela eşine gidiyor veya Ebu Bekir'e ra, Bilal-i Habeşi'ye ezan okutuyor, sahabeye Kur'an okutuyor, büyü tesir ediyor. Yani beşeriyetin bütün mertebesi var, bütün meratibleri cereyan ediyor. Ama öbür taraftan bakıyorsun ki imkân ve vücub ortasına cismiyle ve ruhuyla gitmiş. "*Ya şu kardeşimize bak, falancayla münakaşa ediyor oysa enfüste dem vuruyordu*." diyen cahil-i cühela. İnsanı tek zanneden, et ve kemik zanneden, anda bir halini gördük, hayatın her safhasında öyle zannetmek ahmaklıktır. Oysa üç tane şahsiyet var: 1-Beşeriyet 2-Ubudiyet 3-Vazifedarlık. Mesela şu dersteki şu hal senin hayatının her safhasında olur mu? Olmaz. Benden de beklenilmez. Ben de senden bekleyemem. Allah Resulünden niye bekliyorsun? Yukardaki metni kullan. "*Çarşı içinde bir bedevî ile niza eden o zatı düşündüğü vakit"* → filanca bana bunu nasıl der diye düşündüğün vakit.

İlişkilerde insan nisbet ve kıyas etmesi için en yüksek noktadan yapıyor ki, o arası da Kab-ı Kavseyndir, alem-i şehadeti anlamlandırandır. İnsan nisbetini oradan yapar. Burada da buna misaldir.

Allah Resulüne nasıl bakacağız ve sonra dolayısıyla insana indirgeyeceğiz. Allah Resulüne bakışı en beşeriyetten en ulviyet arasındaki kıyasla bakılır → bunun bir örneğidir bu metindeki yöntem. Çarşı içinde Müslüman olmayan bir bedevî ile pazarlık yapıyor. Refrefe binip Cebrail'i arkasında bırakıp imkân ve vücub ortasına giden bir peygamber. En kesif haliyle en nuranî hali. İkisinin cem'i. Yani bir insanın en aşağısından en yukarısına mukayeseli düşünmek gerekiyormuş. İlk önce kendine uygula bunu. Kendine o kadar zulmetme. "*Pisliğin biriyim, beceriksizim, ben şuyum, ben buyum*", evet doğrudur ama bu, bu tarafın bu ucu. Öteki ucun da var. Bu iki yüzlülükle alakası yok. İki yüzlü değil on sekiz bin yüzlüyüz. On sekiz bin alemin yüzü var bizde.

Mesela kendi odanda ulvî tefekkürle meşgul olan sen ile salonda konuştukların arasında fark oluyor. "*Ben bunlarla meşgul iken bunu nasıl söyledim*" diyorsun. Kendini hesaba çek ama kendine zulmetme. "*Ben nasıl dedim*" deme. Çünkü beşeriyet kalkmadı ki.

Nokta-i nazar:

Mektubat 504: "*Bir insanda, vazife ve ubudiyet ve zat itibariyle üç şahsiyet bulunduğunu ve o şahsiyetlerin* ***ahlakı ve asarı*** *bazen* ***birbirine muhalif*** *olduğunu beyan eder*."

Beşeriyetin var yani yersin, içersin, ürersin. Bu bedensel hayat, hazlar var. Bir de Allah'a karşı orucun, namazın var. Bir de imanî meseleyi birisine anlatıyorsun. Bu üçü. Bunlar bazen birbirine muhalif. Mesela bağırıp çağırıyorsun, kesifin de kesifi, içine gömüldün. Öteki tarafta derse geldin, Kab-ı Kavseyn dersinde acayip şeyler düşünüyorsun. Yani bu üçünde ahlak farklı olabiliyor.

Sinirli olmak kötü mü? Hayır. Kötü olsaydı Allah Resulü Hz. Ömer'e derdi ki "*Ya Ömer, sinirlenme, yumuşak ol*." "*Ya Osman, çok yumuşak oldun, sert ol*" demedi. İkisine dedi ki: "*Benim kullandığım malzemeyi sizde kullanın*." Onun fıtratı o, onun da o.

Nokta-i nazar:
Yunus Emre /HAK BİR GÖNÜL VERDİ BANA şiirinden:

- *Bir dem gelir İsa gibi* *Bir dem döner Cebrail'e*
- *Ölmüşleri diri kılar* *Rahmet saçar her mahfile*
- *Bir dem girer kibr evine* *Bir dem gelir gümrâh olur*
- *Firavn ile Hâmân olur* *Miskin Yunus hayrân olur*

Hepsini yaşamış. En sonunda hayran olmuş. Çünkü insan böyle insan olur. Mesela farklı halleri, duyguları, fikirleri yaşayan sığır gördünüz mü? Sığır her zaman sığır, her yerde sığır. Bazen bir ümit seni, bazen bir hatıra seni, bazen bir his, bazen bir fikir seni alıp götürür.

İşte mezkûr üç tane birbirine zıd şahsiyeti – beşeriyeti, ubudiyeti, vazifedarlığı- birbirinden ayırmazsan, hürmetsizlik etmiş olursun. Peygambere böyle bak denildiği gibi, birbirimize de böyle bakacağız, eşinize de böyle bakın.

"Onun için çarşı içinde bir bedevî ile niza eden o zatı düşündüğü vakit; Refref'e binip, Cebrail'i arkada bırakıp, Kab-ı Kavseyn'e koşup giden Zat-ı Nuranîsine, hayal gözünü kaldırıp bakmak lazım gelir. Yoksa ya hürmetsizlik edecek veya nefs-i emmaresi inanmayacak."

Ölüme de böyle bakın. Mezar Üstada konuşuyor 26.Lem'ada. "*Niye harabezade mezarıma bakıp duruyorsun*" diyor. "*Kafanı kaldırsana, onlar terhis oldular, şehid oldular, sen kendini düşün*" diyor. Biz de hep buradan bakıyoruz.

İmanın en yüksek ve en geniş olan halini beyan ve izah eden; Kab-ı Kavseyndir.

Nokta-i nazar:
Şimdi Rab ile Rabb-ül Aleminin birleşimi anlaşıldı.

En yüksek ve en geniş, ikisinin cem'idir → Kab-ı Kavseyn. Mele-i â'lanın sakinlerinin de Peygamberi olma hasebiyle Allah Resulü onlara da imanının en yüksek ve en geniş mertebesini gösteriyor, ibraz ediyor.

Mi'raçta seyr-i umumî ve uruc-u küllî var. (Sözler 560)

Bir okyanus düşünün: geniş ve yüksek, dibi on sekiz bin alem. Seyr-i umumî; umumu anlamlandırmış. Umumun adına ve Allah'lık hakikatının zuhuratının (varlık, vücud) en zirve vücud mertebelerinin bütün meratiblerini yaşama var. Vücudun her meratibi var.

Sual: Bu salat'a mı giriyor, selam'a mı giriyor?
Elcevap: Biri seyr-i umumî, diğeri de uruc-u küllî oluyor. Biri Hakk'tan halka, diğeri halktan Hakk'a. Bir tanesi temsil etmiş olduğu on sekiz bin alemi anlamlandırıyor → seyr-i umumî, ötekisi de muhatab-ı İlahî olarak Allah'lık hakikatının vücud meratibleri olan bütün meratiblerini onda tezahür ettiriyor → uruc-u küllî…

"Meratib-i Külliye-i Esmaiyede gözüne kulağına tesadüf eden âyât-ı Rabbaniyeyi ve acayib-i sanat-ı İlahiyeyi işitmiş, görmüştür." (Sözler 560)

Meratib-i Külliye-i Esmaiyede, yani Esmanın Küllî Meratiblerinde. Bu alemde esmanın cilve, cemal, nakış, sanatı var. Perdesiz tecellisi Arş'ta var. Arş'tan sonra Levh-i Mahfuz ve Arş-ı Azam var. Orada da sıfatların tecellisi var. Meratib-i Külliye-i Esmaiye, yani Arş'a kadar.

Sual: Allah esması diğer esmaları mı görüyor?
Elcevap: Aynen öyle.

Meratib-i külliye-i esmaiyede

- **gözüne**
- **kulağına**

} tesadüf eden **âyât-ı Rabbaniyeyi ve acayib-i sanat-ı İlahiyeyi işitmiş, görmüştür.**

Âyât-ı Rabbaniye → Rab, Rububiyet, icraatı gösteriyor, saltanattaki ayetleri. Bu evamir-i tekviniye gibi yazılım değil ama ille atom da değil. Mesela cennet cismaniyettir, âyâttır. Cebrail as da âyât, çünkü Allah'ın rububiyetine dahil. Arş-ı azamda cevher-i ruh var. Oraya kadar her şey âyâttır. Allah'ın Rububiyetini ifade eden, vücud-u haricîler. Peygamber asm esmanın bütün meratiblerine mazhar oluyor. Tesadüf halk arasında anlaşıldığı gibi değil buradaki manası. Mesela enaniyet kibir, gurur manasında anlaşılıyor oysa ruzname, takvim, hulasa, haritadır der Üstad Emirdağ Lahikasında. Tesadüf de sadeftir, yani içine almış. İçinde denk getirilmiş. Mesela "*gözünün gördüğünü kalbi yalanlamadı*" deniliyor. Biz ilk defa gördüğümüz bir şeyde hayretler içerisinde kalırız, şaşırırız. Allah Resulü ise görmüş ve gördüğünü kalbi yalanlamamış, kulağının işittiğine şaşırmamış. "*Gözüne ve kulağına*" diyor metinde. Gözünü ve kulağını yani cesedini Arş'a kadar aldı.

Tesadüf; sadefine, yazılımına, sistemine, yaradılışına hadiselerin tam mutabık gelmesidir, mülaki olmasıdır.

Âyât-ı Rabbaniye → Esma-i İlahiyenin vücud-u haricîleridir.

Sual: Âyât-ı Rabbaniye. O zaman hayatımın içinde Rablarım var. Gözüm, kulağım ve Ferd esması da var. Ferd de benim Rabbim mi oluyor?
Elcevap: Evet.

Sual: O zaman ben en sonunda ben Rabb-ül Alemim olarak bakıyorum.
Elcevap: Evet ama o Rabb-ül Alemindeki Rabb-ül Alemin değil de senin Rab'larının cem'i olan Rabb-ül Alemin. Her esmada bir Rabbindir yani sendeki karşılığıdır.

Sual: Meratib-i Külliye-i Esmaiyeye gidince nasıl oluyor? Geride ne kalıyor?
Elcevap: Perdesiz esmalara mazhar olmuş.

Sual: Nasıl bir göz, nasıl bir kulak?
Elcevap: Bilmiyorum ki. Esmaların perdesiz tecelli ettiği yer Arş'tır. Cennette perdelidir. O Arş'a girmiş.

Sual: Siz az önce dediniz ki "*siz birine kötü bir şey söylediğinizde kendinizi onun yerine koyun veya bir hırsızın yerine kendinizi koyun, öyle saklayın saklayacağınızı*." Şimdi Meratib-i Külliye-i Esmaiyede her mertebeyi o âyât-ı Rabbaniyede ve acayib-i sanat-ı İlahiyede işitmek, görmek için nasıl bir bütünlük olmuş?
Elcevap: (iki elini birleştirerek) Tesadüf yani sadef, cevher.

Sual: Dışarda bir şey kalmıyor mu?
Elcevap: Hayır. Sadef yani cevhere dönmek, aslına dönmek. Ama sureta yine aslısın. Anlamakta zorlandığımız şu: budur ama cevherdir. Mesela güneş vurunca gölge düşer. Fakat cama güneş vursa, gölgesi olmaz, çünkü cama vurur geçer. Cama boya vurursan, gölgesi düşer. Allah Resulü öyle bir şey ki, gölgesi düşmüyor ama yine de cismanî. İşte akıl burada zorlanıyor.

Nokta-i nazar:
Cama bakınca nasıl güneşe bakamıyoruz. Sahabeyi düşünemiyorum, Resulullah'a bakınca…

Kâinat aynadır. Resulullah'ın ruhu ayna değil. "*Âyinedir bu alem, her şey Hak ile kaim. Mir'at-ı Muhammed'den Allah görünür daim*." Mesela aynaya bakınca, beni gösteriyor. Toprak da çekirdeğe bir ayna. Çekirdeği dışarıda inşa ediyor. İçini dışarıda gösteriyor. *Fihi mafih* → içim dışımda, dışım içimde. Toprak çekirdeği dışarıda ağaç olarak gösterdiği gibi, ağacı da çekirdeğe koyuyor. Ona mir'at deniliyor. **Seni inşa eden her şey** –sohbettir, kitabtır, dostundur- **senin mir'atındır**.

Sual: Göz ve kulak, hangisi kalbe bakıyor?
Elcevap: İşarat-ül İ'cazda kulak kalbe, göz dimağa bakıyor deniliyor.

Sual: Güneş cama vurunca, gölgesi olmadığı için cam görünmez, kafayı vururuz. Çünkü güneşin gölgesini düşürmediği bir şeyi insan göremez. Peki sahabe Resulullah'ı nasıl gördü?

Elcevap: Resulullah'a güneş vuruyor, arkaya geçiyor ama kendisiyle sahabe tokalaşıyor, sarılıyor. Nasıl görüyor, bilmiyorum ki. Tek bildiğim şey: İyi ki Sahabe kafayı yemedi. Düşün. Bana güneş vuruyor, gölgem olmuyor. Sana güneş vuruyor, gölgen oluyor. Ne yapardın? Nasıl bakardın?

Nokta-i nazar:
Şöyle bakmışlar: Savaş yapılacak, istişare yapıyorlar Peygamber efendimiz asm. Peygamberimizin dediği yapılmıyor, istişarenin dediği yapılıyor ve Peygamberimiz haklı çıkıyor. Yani beşer gözüyle bakıyorlar. Cama kafaları çarpmasınlar diye bir şey yapıştırırlar cama. Sahabelerde ona bir şey koyup bakıyorlar.

Nokta-i nazar:
Mektubat 98 den okuduğunuz metinde Resulullah'ımız benim için yapmış. Benim için o hale girmiş, ben onu tanıyayım diye.

Kesinlikle. Ben de şöyle demiştim: Üstad Resulullah'ı değil, beni anlatmış, dedim. O metni her okuduğumda hep öyle demişimdir. *"Onun için çarşı içinde bir bedevî ile niza eden o zatı düşündüğü vakit; Refref'e binip, Cebrail'i arkada bırakıp…"* Oradaki benim veya hanımımdır, kızdığım adamdır.

Sual: Sahabeler Resulullah'ı hep farklı farklı anlatmışlar. Neden?
Elcevap: Her an kendisi farklı görünüyordu. Hz. Ebubekir'den gelen rivayetle Hz. Ali'den gelen rivayet farklı. Aranızda vardır rüyada Resulullah'ı gören. Her görüşte farklıdır. Aynı yoktur. Resulullah'a ayet geldiğini duyan sahabe hem ayeti merak ediyor hem Resulullah nasıl gözükecek şimdi diye merak ediyor diye hurmalığı bırakıp gidiyor. Ayeti bilgi olarak görmüyorlar ki. Ayet; canlı, ruhlu ve şuurludur ve vücud-u haricî olarak insanda gözüküyor. En mazhar-ı etemm. Nasıl olacak acaba? Öyle bir ayna ki beni gösterecek. Resulullah'a bakınca Resulullah için bakmıyorlar ki, kendisini seyrediyor. Mir'atı-ı Muhammed'den Allah görünür daim. Hem kendisi demiş: "*Ben bir aynayım, herkes kendisini bende seyreder.*"

Nokta-i nazar:
Mertebe-i Külliye-i Esmaiye deniliyor ya, cismen çıkmasaydı, buna ulaşamayacaktı. Bu nedenle bu sadece ona ait. Ruhen olsa olmaz. Âyât olacak.

24.Sözde şöyle deniliyor. Diğer peygamberlerin bir veya iki esmanın nihayetsiz mertebesine mazhar olmuş. O hayat boyu aldığı feyiz ve kemalatı, Peygamber asm efendimiz bir tek ayetten alıyor. Bir peygamberin ömründe mazhar olduğu kemalatı Resulullah asm bir ayetten alıyor. Diğer peygamberler onun açılımları oluyor, çünkü onlar Resulullah'ın muin ve yardımcılarıdır deniliyor. Çok tuhaf, iki uç gösteriliyor. Açlık çekiyor, karnına iki tane taş bağlıyor, dişi kırılıyor.

Kab-ı Kavseyni yaşayan, bütün bu kadar şeylere mazhar olup yaşayan insan nasıl ticaret yapıyor, nasıl savaşıyor vs. Üç şahsiyeti nasıl aynı anda yaşıyor? Bizde bazen beşeriyetimiz, bazen ubudiyetimizdeyiz. O üçünü anda yaşıyor. Bu nedenle cam gibi olmuş.

- **Beşeriyeti**
- **Ubudiyeti**
- **Vazifedarlığı**

} **cem-ül cem'in andaki hâlet-i ruhiyesi hem cam hem de ayna olmuş.**

Birden derken bir anda değil. Bir-deki hali. Biz ya beşeriyetteyiz, ya ubudiyetteyiz, ya vazifedarız. Bizde değişiyor. O üçünü bir yaşıyor. O cima anında bile Rabbini unutmayan Peygamber. Gözüm uyusa, kalbim uyumaz, diyor. Huzur-u etemm hiç eksilmemiş ondan. En tam huzur. Ben yüceltmiyorum. O zaten öyle.

Nokta-i nazar:
Nasıl ki odunda nur var, nar var, duman var. Hepsi latif iken odun olarak, kesif gözüküyor.

Hem küllî, hem mahşer-i acaib bir seyahatin anahtarı hükmünde; mi'raç. (Sözler 560)

Seyahat ederse küll olur. Kendisinde bu seyahat olursa, küllî olur. Nokta koyarsan dışarıdasın. Takke koyarsan takkenin altındasın.

Saadet-i ebediyenin kapısını çalacak, hazine-i rahmetini açacak, imanın hakaik-i gaybiyesini görecek. (Sözler 578)

İşarat-ül İ'caz 42: "*İman, Sa'd-ı Taftazanî'nin tefsirine göre: "Cenab-ı Hakk'ın istediği kulunun kalbine, cüz-i ihtiyarının sarfından sonra ilka ettiği nurdur*." *denilmiştir*." İman, Allah'ın nurudur. İman gaybadır. Allah'tan geldiği halde o nur, o nurun gaybıdır yine Allah. Ahirete iman ettik. Ahirete gidince, orda artık ahirete iman olur mu? Olmaz, çünkü gayblıktan çıktı. Mesela sahabeler Cebrail'i Dıhye suretinde gördüler. Hz. Hamza onu hem Dıhye suretinde gördü bir de öyle gördü. Kâbe'de gördü, bîhuş olup bayıldı. Meleklere iman onda yok oldu mu? Olmadı. Mesela Peygamberimiz asm Allah'ı gördü, imanı mı kalktı? Hayır. Cennete girdi. Çünkü asla gayblıktan çıkmıyor.

Şuur-u imanî var mesela. Nokta koyarsan i harfine, imanın sendeki yaptırıcılığı, sana neler vermiş. Takkeli î harfi olsa, imanın içine giriyorsun. Bir tanesi senin içinde, bir tanesi sen onun içindesin. Mesela şu an Kur'an okuyorsun, o senin içinde. Kabire girdiğin zaman sen onun içine giriyorsun. Çünkü o seni koruyacak. "*Korkma, endişe etme.*" diyecek. Sen de "*sen kimsin*" diyeceksin. O da "*ben okuduğun Kur'anım*" diyecek. O seni içinde alacak ve devlet dairelerini bilen gezdirdiği gibi o da seni gezdirecek.

Ayn-ı hakikat, nefs-i hakikat, mahz-ı hikmete azamî derecede mazhar olmuş. (Sözler 578)

Risalet ve Velayet gibi iki nuranî kanadıyla, iki ziyadar cenah ile evc-i kemalata uçmuş. (Sözler 589)

Risalet ve Velayet iki ziyadar cenah imiş, yön. Mahlukattan Allah', Allah'tan mahlukata yönleri.

Refref'e binip, Cebrail'i arkada bırakıp…

Cebrail'i arkada bırakmaktan ne anlıyorsunuz? Cebrail, Levh-i Mahfuzun temsilcisi. Bizdeki karşılığı dimağ. Demek ki dimağı ortadan kalkmış. Kalb Arş'ta. Çıkmış. Dimağ, vahye muhatab. Vahiy bitiyor. Cebrail → Levh-i Mahfuzun simgesiydi. Alem→ Levh-i Mahfuz. Onun melaikesi → Cebrail as. Alemler olarak → ceberut alemi. İnsanda → dimağ. Cebrail'i arkada bırakmış! Yani Levh-i Mahfuzu, Cebrail'i, dimağı bırakmış, vahiyden çıkmış. Cevhere doğru gitmiş, Arş-ı Azama. Cevher-i ruh. Arş-ı azamda ruha gidiyor, Kab-ı Kavseynde ruh da çıkıyor → ben olan Ben oluyor.

Nokta-i nazar:
Perdeleri geçiyor. Cebrail as perde. Onun esmasına mazhar olunca, artık onun dışında. Sonra Arş-ı azamda oranın esmasına mazhar olunca, o da bitti. Sonra bir şefaatçi kaldı → bir. Bendeki O → Ondaki Ben. "*İyyakene'budu ve iyyakenestain*."

Celal ile Cemali cem etmiş hâlet-i ruhiyesinde; Kab-ı Kavseynde. Semavat ehline mucizesi olmuş; Mi'raç. Muhabbet-i İlahiyenin nihayetsiz feyzine mazhar olmuş.

Bunlar hep Külliyattan alınan cümleler. Nihayetsiz feyzine mazhar olmak yani Allah ne ise öyle feyiz almak. Aldığı gibi de ümmetine davranıyordu. Allah nasıl bir şey bilmiyoruz. Nasıl davranacak, ne yapacak bize bilmiyoruz. Kesip atacak mı, yığılın önümden hesap-mesap yok mu diyecek, ne yapacak bilmiyoruz. Allah sana nasıl davranacak merak etmez misin? Mektubat 193 Altıncı esas: *"…rahmet-i İlahiyenin timsali ve muhabbet-i Rabbaniyenin misali…*" Allah'ın kullarına muamelesi nasıl olacağını bilmek istersen, Allah'ın kullarına olacak davranışına örnek olan Muhammed asm'a bak. O ümmetine nasıl davranmışsa, Allah da kullarına öyle davranacak! En az! Resulullah'ın davranış şeklini Allah üretmiş ya, "*Eddebeni rabbi feehsene te'dibi*" yani "*Edebi Allah bana öğretmiş*" demiş. Allah Resulünün davranışını Allah Cebrail vasıtasıyla öğretmiş. Niye öğretmiş? "*Benim nasıl davranacağıma sen misal ol, bana örnek ol*". Timsali ve misali. Timsal nedir? Ayna düşün ve güneş düşün. Hâşâ güneş → Şems-i Ezelî. Ayine → Muhammed asm'ın ruhu. Aynadaki güneş → *mir'at-ı Muhammed'den Allah görünür daim.* Onun dışa vuruşu olan kâğıttaki güneş → onun davranışı. Yani Muhammed asm'ın ümmetine davranışı, Allah'ın sana davranışının örneği imiş! Bundan daha büyük bir müjde olur mu?

Hakaik-i imaniyenin en büyüğü olan iman-ı billah ve iman-ı bilahireti aynelyakîn gözüyle müşahede etmiş, cennete girmiş, saadet-i ebediyeyi görmüş, o mi'racın kapısıyla açtığı o cadde-i kübrayı açık bırakmış, bütün evliya-i ümmeti… (Mektubat 307)

Evliya denilince Gazalî, Rabbanî vs. has kılma. Allah'ın en büyük ihsan-ı İlahîsi, ihsanını ihsas etmemekmiş. Belki de evliyasınız ama evliya olduğunu sana bildirseydi, davaya kalkar, onu kaybederdin. Evliyalık Allah'ın ihsanıdır. Evliyalıktan daha büyük ihsan vermiş sana: verdiği evliyalığı vermiyor sana. Sana evliyalığı verdiğini söyleseydi, kaybedecektin. Mesela bazısına vermiş parayı ama vermeyi vermemiş. Allah ona belasını vermiş işte. Allah bazısına da parayı vermiş, vermeyi de vermiş. İşte

ona vermiş. Yani evliyalık sırf büyük zatlara has değil. Evli-ya. Kiminle nikahlı? Nikah; bağdır. Kime bağlısın? Evli – yaa. Ya eyyühellezi amenu---yaaa. Evli → nikah yani.

Bir sinn-i büluğ var, bir de sinn-i rüşt. Sinn-i büluğ; çocuk yapma yaşıdır, bellidir. Ama sinn-i rüştün yaşı yok ki. İmam-ı A'zam altı yaşında girmiş. Altı yaşında hafız olmuş, müfessir olmuş.

…evliya-i ümmeti seyr ü sülûk ile derecelerine göre ruhanî ve kalbî..

Kalb**î** derken *kalben* seyahat *değil*, **kalbde** seyahat. Kalbin içinde seyahat ediyor. Kalbin içi haritadır, ruznamedir, özdür, cem-ül cem'dir.

*…ruhanî ve kalbî bir tarzda o mi'racın gölgesi içinde **gidiyorlar**. (Mektubat 306)*

Nerden biliyorsun gidiyorlar? "*Heyy. Bak gidiyorlar*." der gibi diyor Üstad.

Bu sırrı ümmetine sirayet etme hakikatı olan Kab-ı Kavseyn verilmiş.

Bu metinde anlatılan ümmetine de sirayet etsin diye ümmetine, Kab-ı Kavseyn yöntemi getirilmiş. Kab-ı Kavseyn bir yöntemdir. Yaşanılan bir şeydir. Yaşanmış değil. Yaşanılandır. Bazen ağaçtan düşünce, bir trafik kazasında bunu yaşarsın, bazen en büyük sıkıntıda bir şey doğar sana. O an sana Kab-ı Kavseyn olur. Allah Resulünün otuz üç tane Mi'racı olmuş ama bir tanesi Mi'rac-ı Ekber-i Muhammedî asm imiş. Bu sır ümmetine sirayet etsin diye hakikatını Kab-ı Kavseyn unvanıyla ilan edilmiş.

Muhatab-ı Samedaniyeye mazhariyetle nüzul eden ve saadet-i dareyne dair ve hilkat-ı kâinatın neticelerine ve ondaki Rabbanî maksadlara ait mesaili ve o muhatabın bütün hakaik-i İslamiyeyi taşıyan en yüksek ve en geniş olan imanına mazhar edip beyan eder. (Sözler 449)

İmanı tanımlamış. İmanın içini anlatıyor. Bu iman sende de var bende de var ama bilmiyoruz. Sen en çok sevdiğini hiç sevmediğin birisine verir misin? Allah'ın en çok sevdiği şey imandır. Onu sana vermiş, sevdiğine vermiş. Elma, armut için ne diyor? Rahmetiyle bildiğini bildiriyor. İmanı sana vererek de muhabbetini vermiş sana. İman vermekle kendisini sana vermiş. Daha ne yapacak?

İman öyle bir şey ki, iman ettiğin şeyle –nerde olursan ol- onu yaşattırıyor. Ahirete iman ettikse, ahiretin feyzini dünyada yaşıyorsun. Meleklere iman ettik, meleklerin hakikatını, kuvalarını burada yaşıyorsun. Yani ahirete iman ahirette fayda vermesi değil. İman ettiğin şeyle besleniyorsun şimdi burada. Neye iman ettiysen, o şeyi sana getiriyor.

İmanın içinde 1-Muhatab-ı Samedaniye var. 2-Saadet-i dareyn var. Saadet-i dareyne mazhar ediyor. Kanseri, musibeti, ölümü yorumluyor. En korkunç mesele olan kabri izah ediyor. Bunu izah edemedikçe, huzurun olmaz. Bulunduğun alemi anlamlandırarak saadet-i dareyne mazhar ediyor iman. Kansere, yaşlılığa, ölüme vs. her şeye anlam yüklemiş. "*Men amene bil kader emine minel keder*." 3-Hilkat-i kâinatın

neticeleri var imanın içinde. 4- ondaki Rabbanî maksadlara ait mesaili 5- o muhatabın bütün hakaik-i İslamiyeyi taşıyan. Yani İslamiyet'in umdeleri mesela namaz ve orucundaki keyif ve ruhanî lezzetlerini de içine koymuş. 6- en yüksek ve en geniş olan imanı beyan ederek sana vermiş.

Nokta-i nazar:
"Ruhumdan üfledim ruhunuzu" diyor.

Ruhundan üflemek ruhtur. Unutma, ruhtan doğan ruhtur. Sıfattan doğan sıfattır. Esmadan doğan esmadır. Ruhtan doğmuşsan ruhsun. Varlıktan doğmuşsan varlıksın. Senin kafanda o. Onun ne yapmış önemli değil. Varlıktan doğuyorsan, kendini varlıkla ifade ediyorsan, sen mahluksun. Ruhtan doğmuşsan ruhsun. Akıldan doğmuşsan akılsın.

İşte en yüksek ve en geniş olan imanına seni mazhar edip sende beyan etmiş, ortaya çıkartmış, iman imanla. Burada olup burada olmayandır. Burada olup buralı olmayandır; iman. İman gaybda da değil, vacib. Cennet gaybdadır. Ama imanın kaynağı gaybda değil.

13.03.2019
Yedikule Tılsım/İstanbul